

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 27 AUGUSTUS.

De Kamer.

De Kamer heeft het buitengewoon credit van 15,220,000 fr., voor het volledige der verdedigingswerken gestemd.

De eerste redenaar was M. d'Anethan, minister van buitenlandsche zaken. Hij deelde aan de Kamer eene circulaire mee, welke door hem aan onze diplomatische agenten in den vreemde was gestuurd, ten einde hun het stellige besluit van het gouvernement te doen kennen, om onze onzijdigheid niet te laten schenden. Ook gaf M. d'Anethan lezing van eenen brief, door hem aan M. den minister van oorlog gezonden, en waarin hij dezen aanwakkert de noodige maatregelen te nemen, welke de toestand vereischt, om ons in staat te stellen de plichten van onzijdige natie op eene waardige wijze te vervullen.

Ten slotte gaf M. de minister van buitenlandsche zaken eenige uitleggingen over de samenstelling van het ministerie en aangaande het gedrag dat het gouvernement zal houden en dat enkel het openbaar welzijn ten doel hebben zal. Hij heeft bewezen, zoo klaar als de dag, dat het kabinet, bij zijne komst aan het bewind, verplicht was de Kamers te ontbinden, ten einde het land te raadplegen. En wat meer zegt, ditmaal is het land in volle vrijheid geraadpleegd; er bestond geene ministeriële drukking meer: iedereen mocht stemmen gelijk hij het goed vond.

Het gouvernement heeft de noodzakelijkheid erkend, van in de tegenwoordige omstandigheden een sterk ingericht leger te bezitten, ten einde des noods onze grenzen te kunnen verdedigen; maar daar vloei niet uit voort, dat het kabinet de militaire lasten niet zal verminderen, zooaast zulks eenigzins mogelijk zal wezen.

M. Coomans was niet voornemens 't woord te voeren, doch de valsche beweringen van M. Pirmez laten hem het zwijgen niet toe. De Turnhoutse afgevaardigden heeft de linker zijde harde waarheden doen hooren. Wie heeft, toen iedereen de vermindering vroeg, het contingent van het leger met 2000 man vermeerderd? Wie verhoogde van jaar tot jaar het oorlogsbudget? Wie dreef den spot met de gegronde reklamen van het volk? — Het doktrinaire gouvernement. Ook was het eene algemeene voldoening bij mannen van alle denkwijzen, toen 't omverre werd geworpen. Over de conscriptie sprekende, de zwaarste

van al de militaire lasten, tegen welke hij reeds zeven-en-dertig jaren oorlog voert, zegt de redenaar, dat dezelve eindelijk zal en moet afgeschaft worden. Deze woorden vonden veel bijval, zoo wel aan de linker- als aan de rechterzij van de Kamer.

Het einde der zitting werd door een schandaal gekenmerkt; hetzelfde was veroorzaakt door de lasterlijke en brutale aanrandingen van M. Frère tegen M. Nothomb, omdat deze onlangs tot officier der Leopolds-orde is benoemd.

Men ziet het, in al de woorden, in gansch de houding van M. Frère straalt de gramschap en de spijt door. Hij voelt zich vernedert van niet meer aan 't bewind te zijn; dit bewind, waaraan hij zich zoo lang mogelijk met handen en voeten heeft vastgeklampt; doch dat hem eindelijk door het land uit de handen werd gerukt. Iedereen was het ijzeren juk van den despot moede.

Wie zou 't gelooven!... door MM. Cogels-Osy, d'Hane-Steenhuysse en Nothomb te dekreëren, heeft het kabinet een wraakroependen akt gepleegd en het openbare geweten uitgedaagd. — 't is M. Frère die het zegt, en natuurlijk moet men hem op zijn woord gelooven.

Er ontstonden talrijke protestatiën, maar dit belette M. Frère niet den achtbaren M. Nothomb op eene grove wijze te beledigen, nopens zijne deelneming aan zekere financieële ondernemingen der maatschappij Langrand, welke zoovele slachtoffers hebben gemaakt.

M. Nothomb heeft tegen dien laffen aanval krachtig geprotesteerd. « Ik heb van eene maatschappij deel gemaakt, zegt hij, welke M. Frère heeft helpen ten onder brengen. Ik ben er verarmd uitgekomen. » Toegevoegd aan eene billijke verontwaardiging, voegde hij er bij: « De Kamer zal oordeelen of, in de tegenwoordige omstandigheden, de beschuldigingen waaraan ik ten doel sta, gepast waren. Wat mij betreft, ik wil er hier niet op antwoorden, maar buiten deze vergadering ben ik bereid om de aanvallen te beantwoorden van M. Frère, die ik als eene onbeschoftheid en een lafheid beschouw. »

Toen dit bij de linker zijde een donder van protestatiën deed ontstaan, en hij werd aangehouden om die uitdrukking in te trekken, verklaarde hij met fierheid, dat zulks hem onmogelijk was; hij had gezegd wat hem op het hart lag en hij zou die woorden niet intrekken, al moest hij er voor sterven! — Hij werd tot orde geroepen.

onspoed geleden was, alsof het geluk nu bij hem binnentrad.

Maar 't was slechts de geneesheer, die, vergezeld van een officier en den cipier, bij hem kwam.

— Mijnheeren, riep Benjowsky baastig, ik bezweer u mij te zeggen, waar ik mij bevind.

Maar in plaats van op deze angstige, dringende vraag te antwoorden, wendde de dokter zich met triomferend gezicht tot den officier.

— Ge ziet, heer luitenant, dat ik juist heb voorspeld zegde hij. De gevangene lag sedert acht-en-veertig uren in eenen slaap, die den dood geleek, maar 't was slechts het leven en de gezondheid, die gedurende dezen langen slaap weer in hem ontwaakten. Nu heeft hij mijne hulp niet meer noodig, want zijne krachtige natuur en zijne jeugd zullen hem volkomen genezen.

— En meent ge, dat hij heden het verhoor kan bijwonen?

— Ik twijfel er niet aan; men zal hem alleen bij het gaan een weinig moeten ondersteunen, want hij zal zwak ter been zijn.

Benjowsky had, terwijl beiden over hem, met onverschilligheid en kalmte spraken, alsof hij zelf niet tegenwoordig was, met wijd geopende oogen, met bijgenden adem hun gesprek gehoord.

— Mijnheeren, zegde hij met smeekende stem, zult ge mij nu eindelijk zeggen waar ik ben?

— Wel, mijn waarde, antwoordde de officier met ruwen lach, ge bevindt u waar ge behoort, in de gevangenis, ik vind dat men u zeer genadig behandelt, want in plaats van u in de lage Newa-gevangenis te brengen, heeft men u in de gevangenis der kazamatten gebracht.

— Newa-gevangenis? monpelde Benjowsky. Zou men mij dan naar Petersburg hebben gebracht?

— Juist geraden, zegde de officier lachend, ge bevindt u inderdaad te Petersburg, en zult thans de eer hebben voor den krijgsraad der verhevene

M. Frère beweerde vervolgens dat hij M. Nothomb niet had willen krenken. « Wanneer M. Nothomb zich voor de rechtbank zal gerechvaardigd hebben, zegde hij, zal ik zijne belediging beantwoorden. »

Hierop merkte M. Nothomb zeer juist aan: « Wat gij daar zegt, veroordeelt uwe aanvallen! Gij moest op de uitspraak der rechtbanken hebben gewacht. »

Men ziet het, de overwonnelingen van den 2° augustus willen kost wat kost schandaal maken; maar het land, dat in de tijdsomstandigheden die wij beleven, nu de oorlog aan onze grenzen woedt, meer dan ooit eensgezindheid en kalmte noodig heeft, het land zal hun gedrag schandvlekken.

Een vrijdenker.

Wij hebben dinsdag wat nieuws gehoord in onze Kamer der volksvertegenwoordigers!

Zekere heer Bergé, nieuwe volksvertegenwoordiger van het liberale Brussel en gewezen hoofd der Vrijdenkerij, heeft daar, voor de eerste maal dat hij het woord voerde, zoo iets uitgebrabbeld dat hem nog al wel bij de heeren der Kamer had kunnen doen doorgaan voor een man wiens hersenpan zoo wat min of meer geraakt was.

Er was daar kwestie van onzen Koning een antwoord te stemmen op zijne Troonrede van den 8° dezer.

Geheel alleen heeft M. Bergé dit vaderlands-lievend antwoord niet willen stemmen. En waarom dat?

Wel! omdat men in dit antwoord heeft durven spreken van de Goddelijke Voorzienigheid, iets waaraan volgens hem, een beschaafd mensch niet meer geloof, aangezien God nooit bestaan heeft!!!

Wel, brusselsche vrijdenker toch! Geloof gij noch aan God, noch aan zijn gebod, noch aan duivel, noch aan hel, dat zijn immers uwe zaken! Alleenlijk zult gij toch aan uwe zoogezegde principen getrouw blijven, niet waar? En indien gij het antwoord op de Troonrede niet stemmen durft omdat er één enkele volzin van God gewag maakt, zoo veel te meer zult gij, wanneer de tijd gekomen is van aan de volksvertegenwoordigers de schadeloosstelling te betalen, hun door de Grondwet maandelijksch toegestaan, niet durven raken aan die maandelijksche som van 200 hollandsche guldens; want op den rand staan immers die schrikkelijke woorden die zoo strijden tegen die zelfde Grondwet: GOD BESCHERME BELGIË (DIEU PROTEGE LA BELGIQUE)?

Zijt maar zeker dat alsdan M. Bergé zooveel

keizerin te verschijnen. Sta dus op en kleed u.

— Maar ik zie mijn uniform niet, zegde Benjowsky, wiens blik door de donkere ruimte zocht.

— Ha, ge denkt dat men u een uniform zal aanbieden? Voor menschen van uw slag zou dat aardig passen. Hei, wachter, geef den gevangene zijne kleederen!

De geroepene kwam uit den achtergrond des kerkers bij het ellendig stoorleger van Benjowsky en reikte hem eene blauw wollen broek en een harigen ruwen schapenpels.

— Gevangene, hier zijn uwe kleederen, zegde hij barsch, terwijl hij deze voorwerpen op 't bed wierp.

Benjowsky bloosde van schaamte en zijne oogen schitterden van gramschap.

— Deze kleederen wil ik niet aan doen, riep hij met van woede schier gesmoorde stem. 't Zijn de kleederen van een tuchteling, van een misdadiger. Ik ben generaal van het poolsche leger, ik ben krijgsgevangene. Men moet mij behandelen, gelijk het betaamt. Ik wil mij niet schandelijk laten vernederen, en daarom zal ik deze kleederen niet aandoen.

— Is dat uw laatste woord? vroeg de officier. Verzet ge u tegen het bevel van den krijgsraad? Het daveert u, en gij weigert te verschijnen?

— Ik weiger slechts deze onteerende kleeding aan te doen. Geef mij mijnen uniform en ik zal mij kleeden en opstaan, hoe zwak en ongesteld ik mij nog voelen moge.

— Ge moet uw uniform aan de kozakken vragen, die ze zich als oorlogsbuit hebben toegeëigend. Ge zijt ons, in bloedige lompen gehuld, overgeleverd, en het is zeer genadig van onze allerdoorluchtigste keizerin Elizabeth, dat zij u zulk eene fatsoenlijke kleding toestaat. Verzet u dus niet langer, maar doe ze aan.

— Neen, riep Benjowsky toornig, dan zal ik niet doen. Nooit, zoo lang nog een ademtucht in

religie zal hebben als de beste katholieken, en godvruchtiglijk die klinkende geldspecien met het: GOD BESCHERME BELGIË er op, in zijnen zak zal laten rollen.

O! die farceur!!

Toekomenden woensdag, 31 augustus, om 11 uren s'morgens, zal in de kerk van Rutten het huwelijk gecelebreerd worden van Mej. de gravinne Emma de Grunne van Namal met den heer markgraaf Giovanni Imperiali der prinsen van Francavilla van Napels.

Het zal Mgr de aartsbisschop van Tyr zijn die het huwelijk zal zegenen.

M. E. Dothée van Sluisen heeft het examen van veerats afgelegd.

M. J. Groven van Jesseren heeft met onderscheiding het examen van 2° doctoraat in genees-, heel- en vroedkunde afgelegd.

M. H. Gielen van Bilsen heeft met de grootste onderscheiding het examen van overgang van het 1ste tot het 2° studiejaar in de school van manufacturen afgelegd.

Oorlogsberichten.

Onder dagteekening van den 20, leest men in den *Courrier des Vosges* de volgende tijdingen:

De Pruisen hebben eergisteren Mirecourt en Neuf-chateau bezet. Men verwachtte ze te St. Dié, maar zij zijn niet verschenen. Al onze telegrafische betrekkingen met het noorden van het departement waren afgesneden, doch met St. Dié zijn ze hersteld. Talrijke pruisische kolommen, die aan de landwehr schijnen te behooren, trekken door de Vosges, noordwaarts. Zij komen uit het oosten. Het voetvolk volgt den grooten weg van Straatsburg naar Parijs; de vijand trekt door Nancy, geflankeerd door zware kolommen ruitrij die op zekeren afstand van Epinal marcheren.

Eenige detachementen schijnen zich te richten op Veteleze; zij trekken over de Moezel te Bayon, op bruggen die de vijand daar sedert eenige dagen geleegd heeft. Eene dezer bruggen is, zegt men, woensdag avond ingestort, onder het gewicht der zware artillerie.

De andere kolommen ruitrij volgen de linie van Mirecourt en van Neufchateau, overal inlichtingen inwinnende opzichts Mac-Mahon. Alle deze troepen staan onder goede tucht. Zij hebben zich tevreden gesteld, tot nu toe, met levensmiddelen voor zich en paarden voor hun vervoer te vragen en het ledigen der openbare kassen, waarin echter niet veel meer te vinden is.

De Pruisen rukken met veel wantrouwen voortuit en schijnen eene strik te vreezen. De klokkehouwen worden schier overal doorgesneden. Zij verbieden, op doodstraf, de samenscho-

mij is, zal ik mij niet zoo verlagen deze kleederen aan te doen.

— Nu, zegde de officier koelbloedig, wij willen u tijd laten om u te bedenken en tot een ander besluit te komen. Wij zullen zien hoelang uw tegenstand zal duren.

Hij gaf aan de twee anderen een teeken, en verliet met hen den kerker. Benjowsky hoorde het dichtslaan der deur, het omdraaien van den sleutel, het gerucht der zich verwijderende schreden; vervolgens werd alles stil; eenzaamheid, stilte en duisternis heerschten weder om hem heen.

Hij was hierover tevreden, hij begeerde niets anders. Zijne gemoedsaandoening had zijn geheel wezen geschokt, hij behoefde stilte, eenzaamheid om zijne gedachten bijeen te zamelen, om te overleggen en zijnen toestand met helderen blik te overzien. Al de vreeselijke geschiedenissen, welke men hem van de russische barbaarschheid en wreedheid jegens krijgsgevangenen had verhaald, en die hij vroeger nooit had willen gelooven, rezen nu weer voor zijn geest op. Had Peter de Groote niet al de gevangenen, welke hij in den slag van Pultawa had gemaakt, generaals en hooge stafofficieren, in gemeenschap met gemeene soldaten, naar Siberië gezonden? Had de koning van Zweden niet vruchteloos aangeboden losgeld te betalen of de gevangenen Russen tegen zijne gevangenen officieren uit te wisselen? Gzaar Peter had geantwoord: « Ik weet van gene gevangenen officieren. Ik heb een troep gevangenen naar Siberië gezonden, en ieder hunner heeft een nummer op zijnen kiel gekregen. Dat is zijn naam, zijn rang en zijn stand. Deze menschen hebben geen verleden en gene toekomst, zij hebben geen naam, maar slechts een nummer, zij zijn niets meer dan sabelvangers en blijven dit; want Siberië moet bevolkt worden. » « Siberië moet bevolkt worden, herhaalde

DE VADERVLOEK.

LOSSE BLADEN UIT L. MÜHLBACH'S WERK
BENJOWSKY.

(Vervolg.)

Maar toen hij zich dit antwoord had gegeven, drongen zich nieuwe vragen aan hem op. Waarom bevond hij zich in zulk een ellendig kerker? Hij was immers slechts krijgsgevangene, geen misdadiger. Hoe kon men hem dus als een misdadiger gevangen houden? Moest men niet in hem het volkenrecht eerbiedigen en gebod dit niet de gevangenen, welke men in openbaren oorlog heeft gemaakt, naar hunnen rang te behandelen? Op deze vragen wist hij zich geen antwoord te geven, geen ander antwoord dan: « Ik moet weten waar ik mij bevind! Degenen, die mij hier hebben gebracht, zullen het mij zeggen. »

En hij verhef zijne stem en riep zoo luid hij kon: « Komt hier bij mij! Treed binnen! Hier bij mij! »

Maar niemand kwam; niet het minste gerucht stoorde de doodsche stilte, die ontstond, toen de echo zijner woorden tegen de muren was verstorven.

Nu door een zonderlingen angst overweldigd, richtte de graaf zich op. Maar zijn hoofd zonk zwaar en mat terug op het harde strookussen, waarop men hem gelegd had, en een kout zweet bedekte zijn voorhoofd.

— Ik ben nog te zwak om op te staan, mompelde Benjowsky; ik zal wachten tot men bij mij komt.

Hij wachtte lange, smartelijke uren, die hem eene eeuwigheid schenen, en toen hij eindelijk naderende voetstappen hoorde, toen de deur van zijnen kerker was geopend, was 't hem alsof alle